

[Tange.]

det ikke er Stedet for denne Mand, og han gaar ret hurtigt den Vej, som han skal gaa, naar der er Tale om tvangsindlagte. Maa jeg indskyde i Parentes, at her er kun Tale om de egentlig tvangsindlagte; de, der kommer ind paa anden Maade, udskriver Overlægen, naar han mener, de er helbredede, det gaar af sig selv, dér er der ikke noget i Vejen. Men her er der altsaa Tale om en tvangsindlagt, og Overlægen gaar til Justitsministeriet med Anmodning om at faa Manden ud, fordi det vil være uheldigt for ham at blive der længere.

Hvad sker der nu? Ja, nu gaar man saa den Vej, som man maa gaa i Øjeblikket, saaledes som Forholdene er. Justitsministeriet kan neppe selv skønne over, om det er forsvarligt at lade ham komme ud, og det lader saa Sagen gaa videre til Retslægeraadet, og Retslægeraadet skønner saa, og det skønner jo ikke hurtigt. Man har talt om, og der er ogsaa henvist dertil i Lovforslagets Bemærkninger, at det gælder om at faa en hurtig Appellinstans, og det er jeg ganske enig i, jeg skal senere komme tilbage til det.

Det viser sig, at Retslægeraadet kan være indtil 3 Maanedere om at skønne, hvorvidt en bestemt Patient kan komme ud, og hvorledes er Skønnet da saa? Ja, saa siger Retslægeraadet: For saa vidt Overlægen kan garantere for, at Manden ikke faar et Tilbagefald, kan vi tilraade Udskrivning. Efter 3 Maaneders Forløb faar Overlægen altsaa den Besked, og han siger naturligvis — han kan ikke sige andet —: Nej, det kan jeg sandelig ikke garantere for; jeg kan garantere for, at Manden bør udskrives af Sindssygehospitalet, ja, jeg tør endogsaa gaa saa vidt, at jeg siger, at han bliver gal, hvis han skal blive her, men at garantere for, at han ikke faar et Tilbagefald, det er mig fuldkommen umuligt.

Retslægeraadet slutter da: naar Overlægen ikke kan garantere for det, kan vi ikke tilraade Udskrivning. Det er altsaa praktisk talt saadan, at det, uagtet Overlægen har den bestemte Opfattelse, at hvis Manden skal blive paa Hospitalet, bliver han gal — han er det ikke i Øjeblikket, men han bliver det, hvis han skal blive der — ikke desto mindre ikke er muligt at faa ham udskrevet paa Grund af det System, vi har!

Det er altsaa den Tilstand, vi lever under i Øjeblikket, og derfor er jeg fuldkommen enig i, at der tiltrænges en Appellinstans, der hurtigt kan raade Bod paa

dette. Nu foreslaas det saa i det foreliggende Lovforslag at gøre Overøvrigheden — praktisk talt Amtmanden — til Appellinstans, og jeg skal indrømme, at jeg tror, at det vil blive en bedre Ordning end den, vi har. Jeg tror navnlig, den vil virke hurtigere, fordi jeg ikke kan tænke mig, at en Amtmand vil bruge 3 Maanedere til at skønne i et saadant Tilfælde. Men jeg vil dog gerne føje til, at jeg tror alligevel, at det bedste var at gøre Tilsynsraadet til Appellinstans, og det er det, jeg gerne vil lægge et godt Ord ind for.

Jeg ser vel i Bemærkningerne til Lovforslaget, at den højtærede Justitsminister er imod at gøre Tilsynsraadet til Appellinstans, og han motiverer denne Modstand med nogle Bemærkninger, som jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse vil citere. Den højtærede Justitsminister siger, at Hensigten med Raadets Oprettelse var at give Rigsdagen Indseende med Forholdene paa Statens Sindssygehospitaler, navnlig den økonomiske Side af Hospitalernes Drift, idet Formaalet med Loven var at opnaa bedre Økonomi.

Jeg maa sige, at jeg kan ikke være enig med den højtærede Minister i hans Udtalelser, jeg tror, at det, der her er anført i Bemærkningerne til Lovforslaget, er en fuldkommen Misforstaaelse. Det har aldrig, tror jeg, først og fremmest været Meningen, at Tilsynsraadet skulde have Indseende med Hospitalernes Økonomi, og vi har det heller ikke. Tilsynsraadet beskæftiger sig ikke med Hospitalernes Økonomi i Almindelighed; vi faar naturligvis en Gang om Aaret ved Aarets Slutning Regnskabet fra det forløbne Aar forelagt, men det er ikke saadan, at vi har noget som helst med Økonomien at gøre i al Almindelighed.

Jeg tror ogsaa, denne Opfattelse strider fuldstændig mod det, der var tænkt, den Gang man oprettede Tilsynsraadet. Jeg staar her med Sundhedsstyrelsens Betænkning, som er afgivet i 1920, den Betænkning, der danner Grundlaget for Loven af 1921 angaaende Sindssygehospitalernes Styrelse. Der er i denne Betænkning angivet, hvad Sundhedsstyrelsen mente at Tilsynsraadet skulde udrette. Maa jeg føje til, at jeg har ikke i de Forhandlinger, der førtes om Lovforslaget her i Rigsdagen, kunnet finde noget som helst, der gik mod den Opfattelse, Sundhedsstyrelsen her gør gældende med Hensyn til Tilsynsraadets Virksomhedsomraade.

I Betænkningen skriver Sundhedsstyrelsen bl. a.: